

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

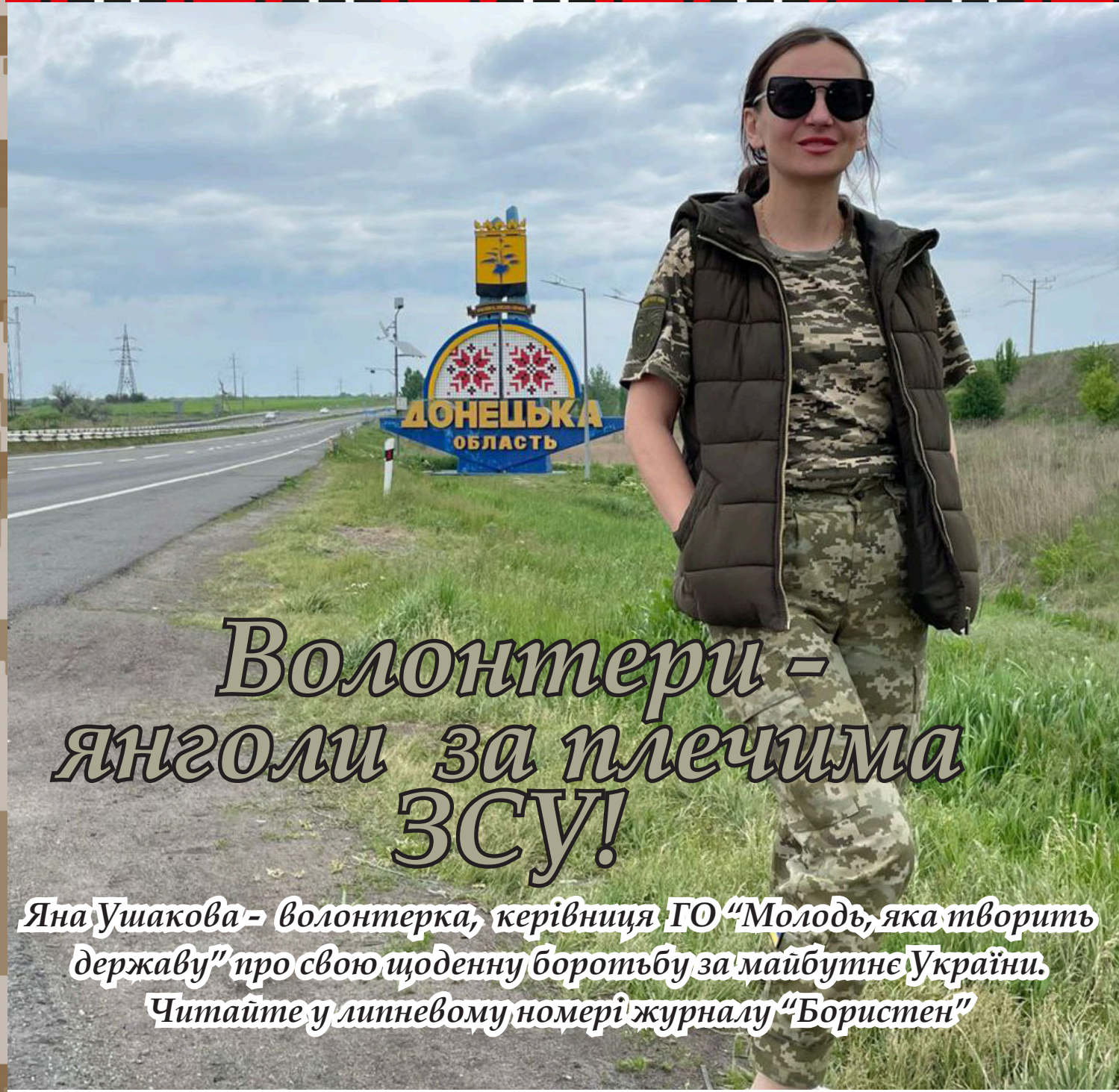
ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

2022 рік

№ 07(368)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

Волонтери - янголи за плечима ЗСУ!

*Яна Ушакова - волонтерка, керівниця ГО "Молодь, яка творить державу" про свою щоденну боротьбу за майбутнє України.
Читайте у липневому номері журналу "Бористен"*

“У всіх народів мова — це засіб спілкування, у нас це — фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох — це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озираються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

Ліна Костенко

«Бористен (Борисфен)» — незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс.

Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», НТУ «Дніпровська політехніка»

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції
а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
Телефон: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelisukhons@gmail.com
Представництва редакції:

У США: Bahriany Foundation, Inc. 19669
Vil- la Rosa Loop, Fort Myers,
FL 33967, USA

З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V.
Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J.
07069, USA;

У Румунії: Ritco Virgil STR. 1 Decembrie 7.
Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea
Ro- mania;

У Бразилії: Спільні плани Wira Selanski,
Rua General Glicer- io, 400 apt.701,
22245-120

Rio de Janeiro, RJ
Brazil, Telefax (00-55-21) 2556-5517

У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18\I,
Lod, Israel

У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 –
100 Bielsk Podlaski, Polska

У США: Raisa Chejlyk.
4000 S. Biscayne Dr. #213
North Port, FL. 34287.

Електронні версії журналу borysten.com.ua

Долучайтесь до нас у соцмережі

facebook.com/borysteninfo

Верстка\дизайн
журнал *“CatArt”*

Видавець ФОП
Озеров Г.В.
м.Харків, вул.
Університетська, 3\9
Свідцтво про державну

реєстрацію
№ 818604 від
2.03.2000

Папір офсетний.
Друк цифровий
Щомісячник,
наклад:
1500 примірників

ДОРОГІ ЖЕРТВОДАВЦІ!

В Україні війна! Наші постійні читачі знають про основні проекти редакції на поточний час. Найперше це допомога нашим захисникам на передовій, як морально-психологічного характеру так і доставка на фронт харчів, медикаментів тощо. А ще мас-медійна робота на патріотичній ниві, турбота про родини воїнів ЗСУ та дітей-сиріт тощо.

Ми вдячні Товариству Української Мови в США та добродію Володимиру Могучому (Nuttle, N.J.) за княжу і системну допомогу ЗСУ. А так само родині Світлани Черепаси – Свириденко з штату Коннектикут, Павлу Черепасі з цього ж штату, Любову Василів – Базюк з Канади, Стефану Лашину (Hempstead, N.Y.), Лідії Таращук з

штату Мічиган, отцю Івану Фатенко і дружині Анастасії (Lakewood, N.J.), Тамарі Сливинській (Warren, MI.). Всі ці добродії склали пожертви на нашу перемогу. Так само низький уклін Оксані Мостович (Ponte Vedra, FL.) та родині Василя і Ольги Карпенко (Monroe, MI.) за добровільні датки на пресовий фонд та потреби сиріт.

Отож, як завжди будемо вдячні за Ваші пожертви на перемогу України у війні з московськими нелюдами. Ми щиро вдячні Вам за цікавість історичною Батьківщиною. Правдиво бажаємо Вам усіляких гараздів та гарного самопочуття!

Влас.інформ.

----- Зміст -----

Стор.1 Колонка редактора

Стор.9 Волонтери - янголи за плечима ЗСУ

Стор.2- Лист з околиць

плечима ЗСУ

Донецька, 19 червня 2022 р.,
оригінальний текст, подав до
друку С. Лашин

Стор.10-11 Комбат 93 ОМБр:
«Коли ЗСУ звільняли Тростянець,
– люди цілували військовим руки!»

Стор.3 - 4 Щодо провокації члена
Конгресу США Вікторії Спарти

Стор.12 Пісні на передовій

Стор.5 -8 ДЗ КОРИННЯ
ТРУХЛЯВОГО ПНЯ

Стор.13 - Біль

Стор.15-16 А Ви знаєте...?

Стор.16-21 Наша церква

Долучайтесь до нас у
соцмережі

facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої
та актуальної
інформації на
нашому сайті
borysten.com.ua

"Війна"

Лист з околиць Донецька, 19 червня 2022 р., оригінальний текст, подав до друку С. Лашин

Чотири дні в дорозі. Понад 3500 кілометрів не тільки асфальту, а й вибоїн і під «крилами» СУ-24 орковського. Втома, якийсь стрес і адреналін (ці СУ-24, 15-20 метрів над головами), безсонні ночі. Багато зустрічей з чудовими людьми, як у Польщі, так і в Україні. Старі-нові знайомства і пригоди в околицях лінії фронту. Багато радості та посмішки дітям, яким ми вручали солодоці під час подорожі Донецькою областю.

Дивовижна реакція хлопців із добровольчих батальйонів. Отримавши жилети та шоломи, насолоджувалися, як діти - "Блін, у тому бігати і стрибати. А шолом важить, як чашка води". Молоді хлопці, але з високим моральним та бойовим духом. Такі сучасні козаки. Готовий останнім (не за плату) захищати свою Батьківщину, свій дім, дім сусіда і безпеку сестри, батька і матері. Великі люди! Молодий хлопець з Луганської області, якого кілька тижнів тримали в полоні орки.

Ми реалізували декілька відділень (рівно 7, деякі отримали лише оптику), в тому числі: 223 РДБ, 79 окремий десантно-посадковий дивізіон, 103 ТРО 66 батальйон, 44 окремий стрілецький дивізіон, 81 десантно-залишкова бригада, 101 т.р. все в районі – Краматорськ – Слов'янськ – Бахмут – Ізюм). Ті, хто настільки камікадзе, тобто вони наважуються в тил ворога, отримали найбільше - і жилети, і оптику. Сподіваюся, що наша «акція» захистить багатьох хоробрих воїнів за нашу і вашу свободу.

Особливі вислови вдячності моєму другу і колезі «автотермінатору» Юрку Юрію Грицану. На чийй машині ми їхали. Вартість «подарунків» значна, палива близько 20 000 грн. Щиро дякуємо всім жертводавцям. Серед інших пан Стефан Лашин

Велике дякую хлопцям з Полтави за гостину нічліг, та підтримку в логістиці

Олег Стасів та Євген Хайлов

Ярек! Ти крутий! Ярослав Скорупа

Слава Україні! Слава Нації пі * дець руZZкій федерації!

Слава Польщі

Щодо провокації члена Конгресу США Вікторії Спарти

На початку важливо зазначити, що член Конгресу США Вікторія Спарти, яка фактично народилася в Україні і зараз є членом Конгресу, жодним чином не представляє інтереси України чи українсько-американської громади. Прикро, що в цей час великої небезпеки для України, коли Сполучені Штати та Білий дім є найбільшим союзником України, вона вирішила створити суперечку, яка зробила її «корисною ідіоткою» для режиму Путіна та російської агресії. Ця критика стосується як її послання з нападами на офіс президента України, яке було засуджено Міністерством закордонних справ України, так і її заяви, яка ганебно принижує обох президентів Сполучених Штатів і України.

Огляд її біографії, освіти та відсутності будь-якої роботи в українському громадянському

суспільстві чи в Україні, чи в Америці чітко показує, що вона не в змозі робити різкі та суперечливі заяви про Україну. Вона ніколи нічого не робила в Україні чи для неї. Відверто кажучи, її обрання було цілковитою несподіванкою для всіх, хто пов'язаний з Україною чи українською американською громадою.

У минулому в американське суспільство часто проникали ворожі агенти, радянські, російські тощо. Саме в цьому контексті слід розглядати цю останню суперечку. Особливо, коли це розгортається саме тоді, коли потужне озброєння, яке постачає США, як-от решітки HIMAR, допомагає Україні завдавати потужних і вражаючих ударів по російській армії, що вторгається. У москалів немає захисту від цих систем зброї, а американці готові надати значну додаткову зброю та допомогу Україні. Президент Байден і державний секретар Блінкен повинні продовжувати проводити свою політику, спрямовану на допомогу не лише врятувати Україну, а й Європу від російської агресії та злочинності. Запобігання цій політиці та підризу довіри США до Києва, без сумніву, є основною метою ворога.

Україна стикається з екзистенційною загрозою з боку Росії. Вона глибоко вдячна за американську та глобальну підтримку, розуміючи, що остання є значною мірою результатом першого та американського лідерства. Це лідерство на користь України було продемонстровано президентом Байденом більш рішуче, ніж будь-яким із його попередників. Ми можемо лише сподіватися, що пані Спарти не намагається відмовити президента від його підтримки України

Американці повинні усвідомити, що члени Конгресу - це просто люди, обрані народним голосуванням.

Їхній інтелект чи відданість жодним чином не перевершує інтелект їхніх виборців. Вони також повинні усвідомлювати, що як люди вони можуть мати цілі, що суперечать їхньому мандату. Будучи обраною виборцями 5-го виборчого округу в Індіані, пані Спартиц має представляти інтереси цих людей. Ставлення під сумнів внутрішнього складу іноземного уряду не входить до її компетенції. Хоча в її обов'язки може входити перевірка та збалансування діяльності виконавчої гілки влади Сполучених Штатів, президента, виборці повинні брати до уваги не

лише її партійну приналежність, але й її минулі зв'язки та упередженості. Наприклад, варто розглянути її кампанію до Конгресу, кампанію, яка здебільшого полягала в приниженні її батьківщини, а вона емігрувала з незалежної України. Звичайно, я сподіваюся, що її електорат пізнає її лукавість і відправить додому на майбутніх виборах.

Більш важливим для виборців-республіканців повинні бути слова таких поважних Республіканців, як сенатор Мітт Ромні, який, будучи кандидатом у президенти США у 2012 році, наголошував, що найбільшою загрозою для сучасного світу є Росія. Сьогодні ці слова виявилися пророчими. Пані Спартиц своїм дисонансом підриває цю позицію та надихає найбільшого та найнебезпечнішого агресора сьогодення. Це не про Республіканців і Демократів, а про добро і зло. Пані Спартиц на боці зла. Це може бути ненавмисним з її боку, але я особисто вважаю, що так навмисним, оскільки вона не має історії як політична активістка добрих намірів щодо України, не кажучи вже про те, як американський законодавець, яка б виступала проти тиранії, військових злочинів і спроб геноциду.

Народ України, який докладає найвідважніших зусиль на захист свободи і не лише для себе, але принаймні для Східної Європи, разом із українською американською громадою просять Америку підтримати Україну та зупинити російську агресію, включаючи військові злочини і геноцид, незважаючи на наклепи пані Спартиц і будь-які її мотиви.

11 липня 2022 р.
Лозинський Аскольд
Президент Українського
Конгресового Комітету Америки
1992-2000 рр

З КОРИННЯ ТРУХЛЯВОГО ПНЯ

Велика Українська Народна Війна, яка фактично вже перетворюється на Третю світову, остаточно скидає ту полуду, що століттями затуманювала свідомість нашому народові щодо величі Москви як центру православного світу, звідки на українські землі може прийти благодать.

Саме з реальними діями на українських теренах світ учергове переконується в злочинності ідеології Третього Риму, що втілювалася спочатку розбоєм у Новгороді Великому, потім у Казані й Астрахані – аж поки відновлена Петром Сагайдачним Київська православна митрополія не повела новоявлену наївну козацьку націю, мужністю котрої захоплювалася Європа – на очах останньої! – під омофор московського єдиновірного царя.

Не зупинили козацьку старшину, міщан і посполитих Переяслава навіть застереження з боку організатора Запорозької Січі

на Хортиці князя Дмитра Вишневецького-Байди, котрий змушений був тікати від звірств свого двоюрідного племінника Івана Грозного. Гірко розкаювався в переяславському дійстві й сам Богдан Хмельницький, закликавши через два роки на Чигиринській раді зректись цієї московської «благодаті». Переконавшись на собі в ній, відреклися від царських «милостей», що падали на Гетьманищину зухвалими поборами, страхітливими спустошеннями, викраденнями дітей і відвертими вбивствами, гетьмани Юрій Хмельницький та Іван Брюховецький, а Дем'ян Многогрішний та Іван Самойлович, котрі тільки посміли запротестувати проти небувалого терору на українських землях, закінчили своє життя в Сибіру неісходимому.

Усе це враховував наступний гетьман Іван Мазепа, який розробив потаємний план визволення України з-під московської кормиги за допомогою тоді всесильного шведського короля Карла XII. І навіть тоді, коли через необ'єднаність козацької старшини і жахливі репресії проти мазепинців московському сатрапу Петру I вдалося перемогти під Полтавою, гетьман не відступився – розраховував за допомогою Османської імперії та Кримського ханства втілити в життя намічене. Передчасна смерть Івана Мазепи, як і потім непослідовність турецької влади в 1711 році, не дали тоді Україні можливість здобути незалежність. Однак постать гетьмана залишилася символом української непокори, який передаватиметься з покоління в покоління, поширюватиметься на всі терени розселення наших предків навіть далеко від рідної землі.

І коли прийде час, ця українська революційна енергія прокинеться й

Так, зокрема, сталося в 1917 році на українських розселеннях у Поволжі. Натхненні виступом солдатів Волинського полку в Петрограді, які першими піднялися під синьо-жовтим прапором проти царського самодержавства, українці цього віддаленого від рідних земель регіону сформували власний національний полк, який назвали іменем Івана Мазепи. Цей військовий підрозділ прибув на Південно-Західний фронт, і Симон Петлюра як голова Українського Генерального військового комітету добився, аби його включили до складу армійського корпусу під командою Павла Скоропадського, де б він міг стати здоровим ядром для майбутньої українізації.

Однак генерал Скоропадський відмовився прийняти поволзьких

українців окремою бойовою одиницею, а наказав розформувати полк імені Мазепи. Свою причину його командуванню він пояснив таким чином: «По-перше, він не довіряє тим українізованим частинам, які приходять із-запілля, бо всі вони політизовані й заражені большевизмом, і, по-друге, не визнає українського полку з Поволжя досі не легалізованого й не затвердженого. Отже, такого в природі не існує».

Та найбільше вразили полкову делегацію ось такі слова генерала Скоропадського: «У вас мені не подобається і те, що ваш новотвір придбав собі ім'я гетьмана Мазепи. Мазепа був зрадником, і історія вже давно осудила всі його дії. До мазепинців я ніколи не мав і досі не маю жодного довір'я, тому даруйте, що цього довір'я не маю і до вашого полку».

І Скоропадського зробив усе, аби в наказі про розподіл поволзьких українців серед підрозділів корпусу не залишилося й згадки про назву мазепинського полку. Надалі його особовий склад іменували просто «саратовским пополнением».

Своє ставлення до українського національно-визвольного руху він тоді чітко виголосив на прийомі на його честь як командувача корпусу в резиденції графині Браницької у Бердичівському повіті перед польськими й російськими магнатами: «Україна формується тепер як окрема держава, щоб бути осередком політичного і соціального порядку. А коли відродиться нова імператорська Росія, то немає ніякого сумніву, що й Україна приєднається до нової політичної системи». Тому й не дивно, що як гетьман Української Держави Павло Скоропадський відмовився влітку 1918 року брати участь у першій

урочистій панахиді по Мазені в Софійському соборі Києва.

Проте не тільки це контрастує з символом великого українського державника, яким намагаються залишити в нашій історії Павла Скоропадського його прихильники. Зокрема, в серпні 1918 року він погодився відступити Всевеликому Війську Донському терени Ростовського, Таганрозького й Олександрово-Грушівського повітів, які заселялися українцями й раніше входили до складу Катеринославської губернії. А перед цим його уряд не забезпечив вказані регіони грошовою готівкою й цукром, що викликало там розчарування діями керівництва Української Держави.

Саме до Скоропадського наприкінці травня 1918 року звернулася делегація Кубані на чолі із головою її Ради Миколою Рябоволом щодо

приєднання цього українського регіону до Української Держави – відповідної збройної допомоги Києвом не було надано, чим одразу ж скористалися денікінці для свого утвердження там.

У той же час для підтримки білого руху в Росії уряд Скоропадського знаходив кошти й можливості. Так, у додатковій таємній угоді до вже згаданої передачі трьох повітів Дону зазначається, що «Український Уряд зобов'язується в найкоротший термін забезпечити Всевелике Військо Донське озброєнням і предметами військового й санітарного спорядження з примірного розрахунку на три корпуси...».

Згодом цей же уряд виділить кошти на формування трьох дивізій Юденича, який мав наступати на Петроград. Тим часом у Києві, де при гетьманаті знайшли прихисток від більшовиків найбільш реакційні російські політики, представник Денікіна генерал Ломновський оголосить мобілізацію до білої гвардії, в ході якої навіть формувалася відділ імені «Союза Возрождения России».

Звичайно, за таких умов сформований у придворних царських колах світогляд генерала «свити его императорскаго величества» Павла Скоропадського не міг не відбиватися і на державному житті Гетьманщини. Діловодство велося, як правило, російською, вона лунала в оточенні самого гетьмана, в усіх державних установах, де верховодили малороси або й відверті україножери, хіба що за винятком міністерства закордонних справ, очолюваного Дмитром Дорошенком. Особам, що зверталися до урядовців українською мовою, часто закидалося, аби вони не вживали «собачого язика». Дійшло до того, що в Полтаві навіть забили до смерті урядовця-залізничника за вживання рідної мови.

Саме в такій атмосфері і готувалося проголошення сумнозвісної грамоти від 14 листопада 1918 року, в якій Скоропадський зазначав насамперед, що «ставлячись з великим почуттям до всіх терпінь, які переживала рідна їй Великоросія, Україна всіма силами старалась допомогти своїм братам, оказуючи їм велику гостинність і піддержуючи їх всіма можливими засобами в боротьбі за відновлення в Росії твердого державного порядку».

З цією метою Скоропадський закликав населення України виступити першими «в справі утворення всеросійської федерації, якої конечною метою буде відновлення великої Росії». Тому українці мали об'єднатися навколо нього «і стати грудьми на захист України і Росії», бо, мовляв, наша «майбутність тісно зв'язана з будучиною і щастям всієї Росії».

І після цього в Києві розпочинається справжня вакханалія московських великодержавників. Так, новопризначений Скоропадським «начальний вождь» усіх гетьманських сил генерал Келлер вивішує по місту накази й розпорядження, в яких стверджується, що ніякого

українського народу немає, бо є тільки «один русскій народ», відтак тут може бути лише «одно великое Русское Государство».

У столиці ще нібито Української Держави, як свідчить згаданий Дмитро Дорошенко, тепер уже колишній міністр уряду Скоропадського, «реквізиція і погром помешкання Українського клубу на Прорізній вулиці, нищення бюстів і портретів Шевченка, зневаження українського прапору й вивішування трьохкольного російського... безглузді арешти українців, навіть зовсім спокійних і лояльних».

Чому доводиться про це нагадувати більш ніж через сто років? Приводом для цього стала інформація про несподіване рішення комісії з перейменувань при Київській присвоїти площі Льва Толстого ім'я гетьмана Скоропадського, вулиця котрого знаходиться поруч у центрі столиці України. Того Скоропадського, що не тільки повернув українців на московський шлях, а й навіть не спромігся опанувати українську – його мемуари написані російською...

У нас що немає гідних постатей власного державотворення? Чому ж названа комісія не пропонує назвати цю площу іменем випускника Київського університету Миколи Міхновського, котрий ще 1900 року чітко вказав нам окремішній шлях у майбутнє – Самостійна Україна. За неї сьогодні проливають кров українці в боротьбі з тією ж Росією, яку так старався відродити генерал Скоропадський. Невже в час боротьби за самостійність України нам потрібні пагінці від трухлявого пня малоросійства, істинним ідеологом якого і був гетьман Скоропадський?

Володимир Сергійчук,
завідувач кафедри історії світового
українства Київського національного
університету імені Тараса Шевченка, доктор
історичних наук, професор.

Волонтери - янголи за плечима ЗСУ

Невтомни волонтерка Яна Ушакова, засновниця ГО "Молодь, яка творить державу майже щодня ризикує собою, аби були всі ми.

"В радості чи в горесті, в багатстві чи в бідності, Не втрачайте совісті та людської гідності. Тримаємось!"

- так просто каже Яна про своє сьогоднішнє.

Нещодавно дівчина ледь не потрапила з колегами під ворожий обстріл у Бахмуті. Місто Бахмут у Донецькій області систематично обстрілює ворог. Багато будинків наполовину зруйновані, а в центрі Бахмуту величезні вирви від ракет. Попри небезпеку, волонтери продовжують привозити допомогу у Бахмут та інші міста, які щоденно обстрілюють рашисти.

"Якщо Господь подарує довгу та спокійну старість, то без втоми буду розповідати молоді про нашу сьогоднішню трагічну і вирішальну

днину. А на найбільш часте запитання:

- Дідусю, а як же встояли перед такою навалою безжальних варварів?

- відповідь буде короткою.

- Хоч були і запродавці, і зрадники та великою була народна підтримка.

Часами, на тендітні дівочі плечі

лягав важкий вантаж військового волонтерства. Ось дивіться. Такі

разом із ЗСУ врятували нас від рашистів... А тому вже зараз маю

приготувати світлину славної кримчанки Яночки. Напевно, в роки,

дай Боже, моєї зрілої старості, технології будуть ще досконаліше.

Але паперові носії - це завжди надійно...", - каже редактор журналу "Бористен" Фідель Сухоніс.

Комбат 93 ОМБр: «Коли ЗСУ звільняли Тростянець, – люди цілували військовим руки!»

Молодий комбат одного з батальйонів 93ОМБр, усміхнений і трохи сором'язливий. Він не любить давати інтерв'ю. Олександрові трохи за тридцять, але побратими кажуть, що не усім пощастило працювати з таким комбатом – відданий: та водночас стриманий, рішучий. Комбат, який ось уже п'ятий місяць там, де важко, але знаходить слова, аби мотивувати усіх навколо.

Мрія дитинства

До речі, Олександр наголошує – така впізнаваність і певна медійність 93 бригади «Холодний Яр» пов'язана з тим, що бригада завжди гідно виконує бойові завдання, а також якісно свою роботу виконує і прес-служба. «Я з дитинства мріяв

стати військовим і став, хоча в родині військовослужбовців не було. У день початку повномасштабного наступу ми були в Охтирці, розвантажувались на станції. І в той час колони противника вже заходили у це місто, а ми займали рубежі для оборони», – згадує він.

Олександр наголошує – очікував повномасштабну війну з РФ, але не зараз. «Війни починаються трохи не так, що тобі погрожують-погрожують, а потім війна. Війни починаються зненацька!» – каже він.

Олександр зазначає, що неважливо, скільки тобі тут років – двадцять, тридцять чи за сорок.

«Якщо ти нормальна людина і можеш показати свій авторитет за допомогою знань та лідерських якостей, то абсолютно неважливо скільки тобі років!

Жодних пробачень!

Олександр каже, що, безперечно, позитивним є те, що попри повномасштабну війну вони обороняють кордони держави, а не воюють десь біля Павлограду і Дніпра. І підкреслює – так і буде! Він згадує реакцію місцевого населення, коли ЗСУ звільняли Тростянець – місто на Сумщині.

«Місцеві підходили до військових, цілували їм руки і падали на коліна. Хлопці вперше з таким стикались, не знали що їм робити. Взагалі, певна різниця є – тут більш проукраїнське населення. Східніше – по-різному!»

У нього немає сумнівів у перемозі рідної країни.

«Україна переможе, бо ми воюємо вже вісім років і у нас багато бойового досвіду, а у противника банально на всю країну не вистачить сил. У нього банально не вистачить сил навіть на всю Харківську область», – каже Олександр. Він вважає, що є невелика частка людей в РФ, які проти Росії. Але їх дуже і дуже мало.

«Це інтелектуально розвинуті люди, які можуть перевірити факти і в них вистачає нацеклепки. І незалежно від того, військовослужбовець він чи ні!» – каже Олександр.

Військовий підкреслює, що у майбутньому Україні, окрім нормативних актів та кордонів важливим є і ставлення українців до війни.

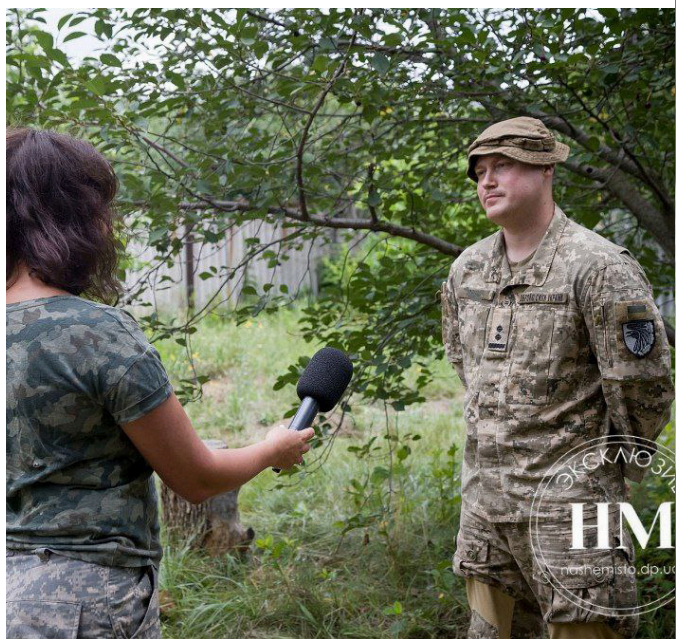
«Ми не повинні цього пробачити через 5 років і через 100 років! Адже загалом росія свої помилки не визнає і багато людей там вважають, що це правильно: вбивати українців,

вбивати мирних людей, розбивати наші міста. Вони вважають, що це правильно, адже у них не вистачає інтелектуального рівня перевірити факти, що ми не нацисти, а звичайний такий самий народ, як і всі інші!» – каже він.

Олександр каже, що все буде добре, але не завтра. «Перемога не буде одномоментною та швидкою. А восени почнеться оперативна пауза і до кінця року бойові дії повинні стихнути», – розповідає він.

Після перемоги він каже, що треба буде перебудовувати армію, аби ні в кого і думки не виникало йти сюди воювати.

«В мене така робота, що після перемоги буде своя війна. Але мрію про відпустку з родиною. На море чи в гори – неважливо! А ми переможемо, бо у нас є народ, який бажає перемоги. Адже можна перемогти державу, але неможливо перемогти народ!» – посміхається Олександр.

Дарина Сухоніс-Табачка,
фото Валерій Кравченко

----- Пісні на передовій -----

Святослав Вакарчук заспівав для ЗСУ! Артист дав низку міні-концертів неподалік лінії фронту для різних підрозділів і бригад.

Співав зізнався, що з-поміж усіх його концертів, які він давав останнім часом, саме виступи перед військовослужбовцями для нього найдорожчі!

Біль

В нього напевно була кохана дівчина або родина. Життя, спільні спогади і плани на це літо. Але його більше немає. Він ніколи і нікому не відповість на телефонний дзвінок, не напише у телеграмі і не поставить лайк у фейсбуці. Бо він пішов захищати усіх нас від проклятих виродків і загинув.

Його звали Роман і він завжди буде героєм. Як усі вони. Не відкладайте на потім дзвінки і повідомлення. Не відкладайте на потім слова "я тебе люблю" чи "пробач". Не відкладайте на потім ваші життя. Бо вони прийшли їх забирати.

Перемога буде. Але просто дуже страшно розуміти якою ціною

А Ви знаєте...?

Знаєте, хто вбив автора всесвітньо відомого "Щедрика" Миколу Леонтовича?

Знаєте, хто на допитах відірвав Максиму Рильському вуса зі шматом шкіри і м'яса?

Знаєте, хто розстріляв автора відомої книги "Камінна душа", бандуриста Гната Хоткевича?

Знаєте, хто довів до самогубства Миколу Хвильового чи Миколу Скрипника?

Знаєте, хто вбив Леся Курбаса та Миколу Куліша однією кулею, аби...зекономити?

Знаєте, хто і чому розстріляв Миколу Зерова? А Валер'яна Підмогильного, Мирослава Ірчана, Марка Вороного, Євгена Плужника, Григорія Косинку, Майка Йогансона...?

Знаєте, хто і по яких саме статтях ув'язнили Сергія Параджанова після гучної прем'єри "Тіні забутих предків"?

Знаєте, хто спалив всі ноти Василя Барвінського на подвір'ї львівської консерваторії, а потім "дарував" 10 років концтаборів разом з його дружиною, - донькою відомого науковця Івана Пулюя?!

Знаєте, чому виїхали за кордон Анна Стен, Сергій Лифар Михайло Ломацький? А сини відомого гуцульського письменника Петра - Шекерика Доникового, який сам пропав безвісти?!

Знаєте, хто забороняв творити першому теоретику українського народного танцю Василю Верховинцю?

Знаєте, чому відбувала каторгу Людмила Старицька - Черняхівська? А Параска Плитка - Горицвіт? Ольга Нестеренко?

Знаєте, хто і чому назавжди заборонив Олександрову Довженку повертатися додому, в Україну?

Знаєте, хто повісив автора відомої "Червоної рути" та інших українських шлягерів Володимира Івасюка?

Знаєте, хто звів з життя в тюремній камері Василя Стуса?

А чи може знаєте...?

Відповідь на всі "знаєте" відома і одна: радянська влада, тоталітарна система, мозКалі, російське бидло, яке вже кілька століть нищить наш цвіт, наших митців, нашу мову, наші традиції, нашу культуру.

І цих "а знаєте, хто і чому..." - хмара, бо росія не може змиритись, що Україна та її народ - вільний, мудрий, нескорений і надзвичайно сміливий. Бо навіть під дулом ворожого російського автомата наші українці жартують і співають пісні.

Будь ласка, знайте. А найголовніше, пам'ятайте і розповідайте иншим: хто, чому, навіщо, за що і як. Незнання нас, інколи, губить. А непокаране зло, на жаль, завжди повертається... Як і тепер.

P.S. Впевнена, Ви можете продовжити цей список. Але дозвольте нагадати про ці "а знаєте" і якою ціною...

*Текст - Уляна Маляр
Малюнок - Нікіта Тітов*

НАША ЦЕРКВА

Видання благословив Архієпископ і Митрополит Києва - Матері міст Руських, Талицький, Патріарх всієї Руси-України, Свято-Успенських Києво-Печерської та Почаївської Лавр Священноархімандрит ФІЛАРЕТ

Релігійний додаток часопису "БОРИСТЕН" --- #15 (221) ---

*Господь закликає нас дбати про потреби душі, приділяти більше уваги тому, що має цінність для вічності, аніж тому, що є тимчасовим, –
Митрополит Епіфаній*

Слова з євангельського читання, які ми чуємо сьогодні, закликають нас не турбуватися про їжу, про пиття, про одяг, але найперше турбуватися про Царство Боже і правду його. Господь нагадує нам, що одночасно неможливо служити двом господарям, і той,

хто зосереджується насамперед на земних турботах, через це забуває про служіння Богові. Як нам вірно зрозуміти ці євангельські настанови? Чи справді, як вважають деякі, Христос закликає нас не трудитися, не дбати про їжу, про пиття, про

одяг, але дбати лише про духовні потреби, в усьому іншому поклавшись на волю Божу?

Щоби знайти відповідь на ці питання, слід спершу зрозуміти загальну думку настанов, які подає Спаситель. А вона полягає в тому, щоби спонукати слухачів більше дбати про духовне, ніж про матеріальне, визначити взаємини з Богом як пріоритет, поставити їх на перше місце у порівнянні з усім іншим. Адже турботу про їжу і пиття, про одяг, про житло, про інші земні речі людина задовольняє в силу самої своєї природи. А ось для того, щоби турбуватися про взаємини з Богом, про виконання Його заповідей, про служіння Йому, про досягнення Божого Царства – для всього цього слід прикладати зусилля.

Господь не закликає нас до того, щоби обрати – або турбота про земні речі, або про духовні, або молитва, або праця! Він не спонукає нас до думки, що одне виключає інше, зовсім ні! Настанова Спасителя полягає в тому, щоби заохотити слухачів поставити духовне на перше місце у порівнянні з матеріальним, спонукати більше прикладати зусиль для досягнення багатств вічних, які будуть покладені у духовну скарбницю на небесах, аніж багатств земних. «Збирайте собі скарби на небі, де ні черв, ні тля не точать і де злодії не підкопують і не крадуть, бо де скарб ваш, там буде й серце ваше» (Мф. 6:20-21) – ці слова Спасителя безпосередньо передують тим, які сьогодні ми чуємо з євангельського читання.

Чи є така людина, яка би зовсім не дбала про їжу, про пиття, про одяг та інші земні речі? Мабуть, є такі, але їх зовсім небагато у порівнянні з числом тих, хто дбає про це. Але коли поставимо питання: чи є такі люди, які зовсім не дбають про відносини з Богом, про виконання Його закону, про душу свою, про досягнення Царства Божого? – то відповідь на це питання буде для всіх цілком очевидною: є такі, і їх дуже багато.

Скільки разів на день ми їмо і

п'ємо? Немає такого дня в нашому житті, коли би ми хоча б один раз не робили цього. Так само кожен з нас щодня вдягається, змінюючи одяг свій відповідно до погоди та виду праці, турбуючись як про зручність, так і про чистоту. Але хіба кожен так само може сказати про себе: я щодня молюся Богу, щодня читаю слова Писання, щодня розмірковую про чистоту душі своєї, щоби бути одягненим у броню правди, мати на голові шолом спасіння, а в руках – щит віри та на ногах – взуття готовності благовістити мир Божий?

Якщо не будемо їсти й пити – помremo, тіло наше загине. Якщо не будемо належно вдягатися – спека чи холод зашкодять нам, підриваючи наше тілесне здоров'я. А хіба голод і спрага нашої душі за словом Божим – не шкодять нам? Хіба відсутність одягу добрих діл, відсутність броні чеснот – не залишає нас беззахисними перед жаром спокус чи холодом духовної нечутливості й байдужості?

Квіти не турбуються ні про що, але мають прекрасний вигляд без всякого власного зусилля і праці – то хіба не належить нам бути більшими, ніж рослини? Птахи не сіють і не жнуть, але споживають те, що зросло – то хіба нам не належить піднятися над життям тваринним? Тож і ми, якщо дбатимемо більше про вічне – не будемо позбавлені і тимчасового, якщо будемо на першій місці в своєму житті ставити служіння Богові – не втратимо нічого з речей, потрібних нам і в світі цьому. Але якщо навпаки, то тоді і для вічності не збагатимосся, і тимчасове – змарнуємо та втратимо.

Тому шукаймо найперше Царства Божого, тобто виконання волі та закону Божих, і тоді все, що справді нам необхідне з речей світу цього, буде не стояти нам на перешкоді до вічності, але також послужить для неї.

Амінь.

Митрополит Епіфаній передав автомобілі українським воїнам

Предстоятель помісної Української Православної Церкви на подвір'ї біля Митрополичого дому передав захисникам Батьківщини автомобілі, придбані за сприяння Української Православної Церкви США та вантаж гуманітарної допомоги: речі першої потреби, харчові продукти, елементи екіпірування тощо.

Блаженніший владика благословив оборонців України і побажав їм стійкості, наснаги та міцності духу.

«Нехай Господь береже вас та дає сили протистояти російському вторгненню. Ми цінуємо ваше самовіддане служіння, завжди молимося за українське військо та продовжимо допомагати нашим захисникам усім можливим», – зазначив Митрополит Епіфаній.

Віriamo, що в час нинішньої навали чужинців свята княгиня Київська Ольга молиться Богу за звільнення всіх куточків нашої Батьківщини, – Митрополит Епіфаній

Сьогодні для роздумів та настанови Церква подає нам апостольське повчання з 12-го розділу Послання до Римлян. В цьому розділі, частину якого ми нині почули, вміщено важливу думку про багатогранність та багатоманітність дарів і видів служіння у єдиному тілі Церкви.

Апостол Павло застерігає християн від спокуси розділень між собою через різноманітність покликань, видів служіння та дарів Духа Святого, які вони мають. «За даною мені благодаттю, кожному з вас кажу: не думайте про себе більше, ніж треба думати; але думайте скромно, в міру віри, яку Бог приділив кожному. Бо, як в одному тілі маємо багато членів, але не всі члени виконують однакові дії, так багато нас становимо одне тіло у Христі, а окремо один одному є члени» (Рим. 12:3-5).

Образ Церкви Христової як тіла є одним з центральних у Павлових настановах. Він дає можливість через наш особистий досвід наблизитися до розуміння таїнства буття Церкви як боголюдської спільноти покликаних до святості й вічного життя. Всяка людина має одну голову і одне тіло, яке складається з багатьох частин,

з численних органів, кожен з яких має певне призначення і виконує належну йому функцію. Є ті, яким більше приділяється уваги і є мало відомі, більші й менші. Однак немає в тілі людини нічого зовсім непотрібного, зайвого. Так само немає нічого, що існувало би саме собою, без зв'язку з цілістю тіла.

Так і спільнота християн. Кожна віруюча людина є особистістю зі своїм унікальним покликанням від Господа, з власним виявом віри, зі своїм досвідом духовного зростання. Однак ця унікальність та індивідуальність є справді живими не самі собою, а лише в цілості тіла Церкви – так само, як частини тіла людини, хоча і мають окремо визначені завдання, все ж існують не нарізно, а тільки разом, як єдине тіло. У ноги і ока, у серця і волосся, у шкіри й кісток – різні призначення, різний вигляд, різний спосіб діяння. Однак лише разом вони складають тіло, а окремо одне від одного – будуть мертвими. Так і ми, християни – маємо від Бога в тілі Церкви різні покликання та служіння, Господь за Своїм промислом подає нам різні дари для кращого досягнення нами спасіння та в міру того, що ми можемо досягнути. Однак різноманітність дарів та служінь не може і не повинна для нас мати наслідком розділення між собою чи бажання виокремити щось одне на шкоду іншому. Бо всі вони мають правдиве значення не самі собою, але лише коли з'єднані з Головою тіла – зі Спасителем, Господом нашим Ісусом Христом. Отже, думка Писання полягає в тому, щоби ані різноманітність не шкодила єдності, не приводила до розділення, ані єдність не сприймалася лише як зовнішня однаковість чи підпорядкування

але найперше – як єдність у взаємній любові та служінні одне одному.

Цим духом любові та взаємної підтримки між християнами пронизані і слова настанов апостольських. Святий Павло підкреслює, що всякий дар і всяке служіння в Церкві мають значення не самі в собі, але в тому, як вони допомагають іншим. Пророк звіщає істину Богу, вчитель – навчає, керівник – спрямовує, спонукає і застерігає не сам собою і не для себе, а заради блага інших.

В тілі нашому хіба серце не є одним з найважливіших органів? Але коли забрати його з тіла, коли воно не зможе виконувати своє завдання, не працюватиме для підтримання току крові – то і значення його втратиться. Тому яким би не було покликання і служіння в спільноті Церкви кожного з нас окремо – правдиве значення такого служіння, значення з точки зору вічності, та винагорода за нього, яку дає Бог, є лише в єдності всього тіла Церкви.

Не за те, ким ми є, дає Господь нагороду, а за те, як ми від свого дару, від свого покликання служимо іншим. Бо те, ким ми є, в основі своїй залежить не від нас самих, а від Бога, Який дав нам певні дари, Який покликав до того чи іншого служіння. Від нас же залежить, як ми вживаємо дар Божий, як спрямовуємо те, що отримали від Господа – чи марнуємо, як блудний син марнував спадок батьківський, чи закопуємо в землю таланти, як лукавий раб закопав срібло свого господаря замість того, щоби примножити його. Чи навпаки – плекаємо отримане нами та примножуємо його на благо.

Сам апостол Павло каже: «Благодаттю Божою я є те, що є; [...] потрудився я більше за них усіх: тільки не я, а благодать Божа, яка зі мною» (1 Кор. 15:10). Тож ким ми є в Церкві – це плід благодаті, але як ми

використовуємо те, що дане нам – це плід нашої власної праці.

Тому всякому, кого Господь покликав до більшого служіння, потрібно не пишатися цим, не звеличуватися над іншими, але твердо пам'ятати про більшу відповідальність перед Богом. Про це сказав і Сам Спаситель: «Від усякого, кому дано багато, багато й вимагається, і кому багато довірено, з того більше й спитають» (Лк. 12:48).

Сьогодні ми чуємо з євангельського читання про чудо зцілення паралізованої людини, якій Господь прощає гріхи та через це відновлює її тілесні сили. Це чудо у зв'язку з нинішніми роздумами над словами апостола Павла повинне нагадати нам, що наявність дарів та служіння в Церкві ще не є гарантією спасіння – так само, як наявність ніг та рук сама собою не запевняє у їхній працездатності.

Параліч за своєю природою є хвороба, причиною якої є втрата належного зв'язку між мозком, що дає наказ, і частиною тіла, яка має його виконати. І це нагадує нам, що втрачаючи через гріх зв'язок з Христом ми самі стаємо розслабленими, паралізованими, подібними до тіла, яке хоча і продовжує існувати, але не здатне рухатися та приносити його господарю очікуваної користі.

Тому нам життєво необхідно dbати не тільки і не стільки про те, яке саме служіння чи положення ми маємо серед інших людей, скільки про те, щоби завжди зберігати живий зв'язок з Главою Церкви – нашим Спасителем, щоби не давати гріху сили відділити нас від Христа і від тіла церковного, від наших братів і сестер у вірі. Прикладом такого жертвовного і смиренного служіння для нас, серед інших святих, є рівноапостольна княгиня Київська Ольга, пам'ять якої нині прославля

ється. Бувши правителькою нашої давньої держави вона не собі служила і догоджала, але дбала про довіреній їй народ. Бувши обдарована мудрістю більше за інших, вона спрямувала цей дар на пізнання істини, завдяки чому зрозуміла нікчемність ідолопоклонства та спасительність християнської віри.

Пізнавши істину, вона на її засадах стала будувати довірену їй державу і в міру можливого поширювала правдиву віру, ставши, як кажуть слова святкового богослужіння на її честь, подібною до вранішньої зірки, що випереджає схід сонця. Завдяки її праці, особистому прикладу мудрості та благочестя стала можливою подія, яку ми будемо вшановувати наступного тижня – Хрещення України-Руси за правління її онука, князя Володимира Великого, утвердження нашої Київської держави як християнської, долучення її до європейської родини християнських народів.

Хоча понад тисячоліття відділяє нас від часу земного життя святої Ольги, але й нині ми користуємося з добрих плодів її праці та служіння. І віримо, що в час нинішньої навали чужинців вона, як і тоді, служить рідному народу, серед сонму українських святих молячись Богу за перемогу правди, за звільнення всіх куточків нашої Батьківщини від неволі ворожої.

Тому в день її прославлення ми з особливим почуттям звертаємося до княгині нашої, до матері української державності та до святої нашої заступниці: рівноапостольна Ольго, моли Бога за Київ – столицю твою, за Україну-Русь, державу твою, і за народ наш, який нині тяжко страждає, щоби визволитися нам від нашествия чужинців і за заповіддю Господньою в мирі та любові будувати дім свій!

Амінь.

romisna.info

Перемогли
нацизм –
переможемо
і рашизм!

